

HOMILIE

van Mgr. dr. J.H.J. van den Hende bij de diakenwijding van Peter Winnubst en Daan Huntjens, HH. Laurentius en Elisabeth Kathedraal Rotterdam, zaterdag 18 november 2017

Numeri 3, 5-9

Handelingen 6, 1-7b

Johannes 12, 24-26

Broeders en zusters in Christus, wat zijn we dankbaar als bisdom dat we opnieuw in ons midden twee mannen tot diaken mogen wijden. Een van hen is hier om diaken te worden en het permanent te blijven, de ander om later priester te worden met een diaconaal hart. Het is de Heer die roept en zoals de rector zojuist al zei: Jezus is niet iemand alleen van lang geleden, maar Hij is de Zoon van God, die door de tijden met ons meegaat. Hij is de gekruisigde, gestorven en verrezen Heer, die ook vandaag ons nabij is.

Het evangelie van vandaag brengt ons op een indringend moment in het leven van Christus. Jezus is begonnen aan zijn intocht in Jeruzalem, het zijn de laatste dagen voor zijn kruisdood. Het is druk in Jeruzalem, velen komen om het joodse paasfeest te vieren en vele mensen omstuwen de Heer. Er zijn mensen die Hem willen zien en spreken. Zij pakken de apostelen bij de arm en zeggen: Breng ons bij de Heer. Het is bijzonder om te zien dat de Heer daar niet echt van geniet. Zo van: eindelijk zijn er veel mensen die naar Mij luisteren, die Mij een blik waardig keuren, die Mij zien staan en zelfs misschien wel op de schouders nemen. Te midden van die drukte houden heel andere dingen de Heer bezig. De Heer komt bij de kern van zijn dienstwerk op aarde. Hij is gekomen om te dienen in plaats van gediend te worden (Marcus 10, 45). En Hij gebruikt een gelijkenis: Als de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, kan hij geen vrucht dragen en blijft hij alleen. Jezus geeft niet zomaar een advies voor het tuincentrum, maar Hij spreekt hier over zijn eigen leven. Hij is degene die in de aarde valt en sterft.

Broeders en zusters, als het dan gaat om een keuze tussen de mensen die Hem willen dragen en steunen, of de keuze voor de weg om door te gaan, op de weg om te sterven, dan kiest de Heer voor het laatste. Niet omdat de dood een doel op zich is, of Hem aantrekt. Integendeel, Jezus begint te bidden: mijn uur is gekomen Vader, moet Ik daaraan voorbij gaan? Jezus blijft trouw tot zijn einde, een graankorrel die in de aarde valt en sterft. Maar we zijn toch geen graankorrels? Jezus legt het daarom uit: als je te veel gehecht bent aan wat het leven biedt, zul je het niet winnen, maar verliezen (Johannes 12, 25). En Hij zegt: als je mijn leerling wil zijn, moet je Mij dienen tot het uiterste toe (Johannes 12, 26).

De parabel gaat niet alleen over Jezus' leven aan het einde. Je kunt rustig zeggen dat Hij zich vanaf zijn menswording te midden van ons, mensen, klein maakte als dienaar (cf. Filippenzen 2, 7-8 "als mens verschenen heeft Hij zich vernederd"): een vruchtbaar leven door de dood heen. Deze gezindheid van de Heer moet ook het hart en de inzet van zijn leerlingen beheersen.

Peter en Daan, het gaat dus ook over jullie vandaag als aanstaande diakens. Misschien denken we aangaande het diaconaat: dat is wel een heel zware taak. Is dat dan misschien wat de Heer bedoelt met de graankorrel die moet sterven om vrucht te dragen? Ik denk dat die zwaarte breder ligt. We horen in de Handelingen van de Apostelen dat de leerlingen het druk hebben. Ze moeten Christus verkondigen en

uitdragen in woord en in hun persoon en zich wijden aan het gebed. Ze komen helemaal niet meer toe aan de zorg voor de ondersteuning, de diaconie, stellen ze vast. Dan denken wij als ‘polderkatholieken’ misschien: ze gaan voor het woord en de preek en laten de diaconie aan een ander over. Maar zo is het niet. Niet alleen de diaconie, maar ook de verkondiging is een last en een risico, waarvan je niet altijd zeker bent waar het je toe brengt. De apostelen hebben geen afstand gedaan van de liefdewerken van de diaconie door het aan hun broeders over te dragen, maar om zich voortdurend te wijden aan het gebed en pal te kunnen staan voor de verkondiging van het evangelie van de gekruisigde en verrezen Heer. Als Petrus preekt over Jezus, met zijn kruisdood en verrijzenis nog vers in zijn geheugen, zeggen mensen: Je moet ophouden in de Naam van Jezus te spreken. Maar Petrus zegt: Het is voor ons onmogelijk om niet te spreken over hetgeen we gezien en gehoord hebben (Handelingen 4, 20).

Diakens en priesters en bisschoppen hebben hun specifieke roeping van de Heer ontvangen en hun leven moet altijd gekarakteriseerd worden door de parabel van de graankorrel. Als je als priester, diaken of bisschop zou kiezen voor de binnenbocht, lijkt ons dienstwerk niet op dat van Christus. Broeders en zusters, het ligt nog scherper kan ik u vertellen. Niet alleen de gewijde bedienaren zijn geroepen leerlingen van de Heer te zijn. Alle gedoopten zijn geroepen volgelingen van de Heer te zijn en te leven in zijn Geest, en de weg te gaan van de Heer, die niet alleen in het verleden onze Heer is geworden, maar die ook in de toekomst voor ons uittrekt en die wederkomt.

We zijn gedoopt en ieder van u wordt gevraagd de moeite in uw leven niet te schuwen en uw schouders te zetten onder het koninkrijk van God. We zijn een netwerk van liefde, het lichaam van Christus, de ranken aan de wijnstok. Zo moeten we de parabel van de graankorrel in de aarde verstaan: de weg van je klein maken omwille van de Heer en je leven als christen in dienst stellen van de Heer en de naaste. De apostelen met hun van de Heer ontvangen gezag besteden niets uit om er van af te zijn, ze gaan voort op de weg van het gebed en de verkondiging en schuwen daarbij geen enkele moeite. En de diakens hebben hun eigen aandeel in de zending van de Kerk en haar verkondiging door het dienstwerk van de tafels.

Vandaag mogen we Daan en Peter welkom heten als diakens in ons bisdom. We houden geen geheime bijeenkomst, maar met alle geledingen van onze Kerk zijn we samengekomen voor de liturgie van de wijding, met de kinderen en jongeren die zingen in het koor ‘De Vrolijke Noot’ en met de ouderen die zingen in de Kathedrale Cantorij, het koor dat in de kathedraal een eigen plaats verworven heeft. En met vele anderen afkomstig uit ons bisdom en van daarbuiten. Samen mogen we de Kerk van Christus zijn en horen waar het op aankomt.

Daan en Peter, jullie mogen je dienstwerk als diaken verbinden met de aansporing in de parabel van vandaag van de graankorrel. Dat betekent niet dat we het werk alleen aan jullie kunnen uitbesteden. Wij zijn als Kerk en netwerk van liefde geroepen om samen met jullie en de andere diakens zorg te dragen voor naastenliefde en barmhartigheid in het licht van de verkondiging van het evangelie in woord en daad.

En broeders en zusters ik ben blij dat de families van Peter en van Daan hun roeping en dienstwerk als diaken ondersteunen. Peter, je bent echtgenoot en vader en dat is je eerste roeping. En ik weet dat je de combinatie met het diakenambt met Gods kracht zult kunnen volbrengen. En Daan, ik weet dat je de rode

draad van de liefde nu als diaken en straks als priester niet los zult laten en in de eucharistie daartoe de kracht en inspiratie zult vinden. De eucharistie, waarvan je later als priester ook de bedienaar zult zijn.

Bidden we dat de Heer, die het goede werk in ons begonnen is, ons ook zal helpen om het met hart en ziel te volbrengen. Als we te lijden zullen hebben en als het evangelie ons moeite kost, dan betekent het niet dat God ons in de steek laat. Juist dan lijken we steeds meer op de Heer die ons is voorgegaan op de weg van opoffering en van vernedering omwille van het evangelie, en die als onze verlosser zijn leven heeft gegeven om het te winnen.

Broeders en zusters, mogen we blijven bidden, ja, volharden in gebed (Lucas 18, 1), want dat hoort ook bij het dienstwerk van de Kerk. Als fundament voor ons netwerk van liefde moeten we het gesprek met de Heer in het gebed van dag tot dag voortzetten. Laat het niet los, neem het met beide handen aan, vouw uw handen en open uw hart voor de toekomst met de Heer. Amen.